

Zondaggroep II, 11 augustus 1963

Goeden morgen, vrienden.

We beginnen zo dadelijk met het laatste onderwerp van de laatste bijeenkomst. Ik hoop dus dat u een onderwerp weet te stellen, dat passend is.

- ❖ We hebben j.l. vrijdag gehoord dat onze Wereldleraar is heen gegaan. Nu is er een vraag gekomen, of het misschien mogelijk is om de meest belangrijke punten van zijn leer naar voren te brengen. In de tweede plaats is er gevraagd te spreken over: de ware esoterie in verband met het onderwerp van de vorige vrijdag, toen er werd gesproken over het persoonlijk zegel.

Laten we maar eerst beginnen met

DE WERELDLERAAR

dan kunnen we dadelijk zien, of we nog tijd over hebben om op het persoonlijk zegel terug te komen. Dat is n.l. een tamelijk technische kwestie en ik geloof niet, dat dat zo eenvoudig is uit te leggen.

De nieuwe Wereldleraar staat aan het begin van een nieuwe ontwikkeling, dat zult u allen wel begrepen hebben. Nu zou ik daarover graag eerst een paar saillante feiten geven, opdat u kunt begrijpen wat hij eigenlijk is.

We gaan uit van het standpunt, dat de ontwikkeling van de wereld plaatsvindt in een aantal z.g. rassen. U leeft b.v. op het ogenblik in het 5^e wortelras en in de zoveelste evolutie daarvan. Elke evolutie in een ras staat onder toezicht van een grote lichtkracht. Men heeft die eens met de naam van een grote wetgever Manu genoemd, maar dat is een willekeurig gekozen naam.

Nu is de kracht, die een bepaald ras ontwikkelt, ook de kracht die de aarde mede regeert gedurende de tijd, dat dat ras bestaat. Wanneer daarin (in dat ras dus) op een gegeven ogenblik een vernieuwing ontstaat, dan zien we hoe dit ras langzaam maar zeker op uitgekozen plaatsen rijpere lichamen (d.w.z. voertuigen bestemd voor rijpere geesten) produceert. Wanneer er dus voldoende van die evoluties in de lichamelijke structuur hebben plaatsgevonden en er zijn voldoende entiteiten rijp voor een volgende fase van bestaan, dan komt er meestal een wereldleraar. Deze is a.h.w. degene, die de kern moet scheppen voor een ras.

Die kern wordt in de eerste plaats geschapen door een leer; dus het kweken van een mentaliteit, die het scheppen van juiste lichamen a.h.w. bevordert, in de tweede plaats door een geestelijke instelling, die rijp maakt voor het vrij komen van alles wat er tot nu toe was, opdat men een nieuwe wet, een nieuw bestaan, een nieuwe wijze van denken en leven aanvaardbaar gaat vinden. Pas wanneer dit alles is gebeurd en dat is soms een betrekkelijk langdurige kwestie kunnen er in kleine centra (meestal afgezonderd en heel vaak ook nog levend onder bijzondere wetten) groepen mensen komen, waarin dus de werkelijke geesten (de bevoertuigde geesten) van zo'n nieuwe cyclus (de 6^e of de 7^e cyclus) gaan leven.

Onze Wereldleraar heeft dus eigenlijk met zijn leer gelijktijdig datgene wat was tot een apotheose moeten maken. Zijn werk is een synthese van alles wat is geweest. Gelijktijdig moet hij echter regels en wetten ontwerpen, die het mogelijk maken om zo dadelijk (en dat "zo dadelijk" kan honderden maar ook duizenden jaren zijn) een aantal centra te stichten, waarin de ingewijden van deze tijd langzaam maar zeker gaan optreden als de ouders van het nieuwe ras.

Dit alles bij elkaar genomen verklaart dus, waarom de wereldleraar niet zo openlijk en in het openbaar werkt, zodat de hele wereld ervan hoort. Dat heeft geen zin. Hij werkt in een bepaald milieu, waarin die verandering het gemakkelijkst kan gebeuren. Hij bereidt een ontwikkeling voor, die zo dadelijk (over een paar duizend jaar kan het ook zijn) haar hoogtepunt zal hebben, vermoedelijk in Zuid Amerika. Hij heeft daarvoor nu gewerkt op plaatsen, waar de mogelijkheden tot inwijding groot genoeg zijns plaatsen waar zijn leer vaste

voet kan krijgen en waar gelijktijdig een onevenwichtigheid en een onrust heersen, die zijn stellingen aanvaardbaar maken in de eerste plaatsen in de tweede plaats de gebondenheid, aan oord en bodem minder maakt.

Dat is vroeger ook eens zo geweest. Er was toen ook zon Meester, die zijn leer heeft gebracht. Hij behoorde tot de restanten van de Atlanten, de Atlantische priesters, die zijn weggetrokken. Uit hun gezelschap trokken toen (men zegt dat het de voorvaders van de Ariërs waren) de voorvaders van dat ras naar de Gobi. In de Gobiwoestijn vormden zij die bekende priesterbeschaving, waar inderdaad de hogepriester een soort incarnatie was, die steeds terugkeerde en Manu werd genoemd, de grote wetgever. Die wetten zijn ook het begin geweest van het Hindoestelsel. Enfin, er zat van alles en nog wat bij en het was doelbewust gericht op een zekere selectie van voertuigen, waardoor dus een nieuw ras kon ontstaan.

Op dezelfde manier zullen we dat in de toekomst weer krijgen. Ik wil niet zeggen, dat ze weer naar een Gobi zullen trekken (die overigens in die dagen nog zee was), en ik wil ook niet vertellen, dat ze zich nu plotseling helemaal zullen gaan afzonderen. Het verloop van zo'n ontwikkeling wordt steeds aangepast aan de wereld en aan de tijd, waarin men leeft. Maar om die ontwikkeling mogelijk te maken moest er dus een leer worden geschapen, die aanstonds, wanneer het noodzakelijk is, kan worden tot de wet van een nieuw onderras.

Nu ik dit allemaal heb gezegd, hoop ik dat u de citaten, die u volgens uw verlangen nu zult krijgen, beter kunt interpreteren.

Wat is, dat is eigenlijk een beetje onbelangrijk geworden. Het heersende ras van deze tijd of ze het nu willen aanvaarden of niet is over zijn hoogtepunt heen. Deze golf van evolutie is praktisch voorbij. Wat we nu krijgen, is een langzaam afzakken van de hogere rassen; en uit die hogere rassen het ontstaan van het nieuwe.

Dan beginnen we allereerst maar eens met een paar stellingen van de Wereldleraar, die u bij ons ook vaak hebt aangetroffen, omdat ze voor deze tijd belangrijk zijn.

"Er is geen band die bindt, behalve de kracht die ge in uzelve erkent. Wees vrij in alle dingen en beperk u niet, maar vervul uw wezen. Want slechts uit deze vervulling van uw wezen, volgens uw innerlijk aanvaarden van dat wat goed is, zult ge komen tot een waar bereiken in geest, en stof."

Dat klinkt allemaal een beetje, of hij wel heel erg vrijzinnig is. Ik geloof niet, dat we de nieuwe Meester vrijzinnig mogen noemen, maar wel mogen we hem de Meester van de persoonlijke verantwoordelijkheid noemen, van de grote vrijheid. Zo zegt hij b.v.:

"Heb uw naasten lief door hen de vrijheid te geven, die zij voor zichzelf eisen en hun uw hulp en steun niet te onthouden, waar en wanneer ge hun die verantwoord kunt geven."

Dat is zo heel eenvoudig gezegd. De grootste liefde, die je kunt hebben, is iemand vrij laten. Dat is gericht tegen alles wat op het ogenblik aan bindende krachten, bindende werking bestaat. Hij zegt b.v. ook:

"De dood is het leven, dat terugkeert tot zijn ware oorsprong."

Hij wil niet spreken over een hemel of een hel. Voor de nieuwe Wereldleraar was dat ook niet belangrijk. Hij wist hoe hij dit alles moest zien. Hij was zelf bewust van alle werelden en hij kon de mens dus alleen maar duidelijk maken: Kijk eens, dit is een terugkeren tot je bron, tot je oorsprong. Zo zei hij b.v. tegen een Boeddhist, die zich heel erg druk maakte over zijn zoveelste incarnatie, op een gegeven ogenblik:

"Indien de vlieg zich druk maakt om haar vleugelslag, hoe zal zij vliegen? Indien de bloem zich bezighoudt met het aantal harer meeldraden, hoe zal zij bloeien in de juiste kleur? Niet toeven met de gedachte bij de verhevenheid van dit zijn, maar het bestaan beleven in volledige harmonie met het "ik", is de juiste erkenning van de Schepper en de scheppende kracht in ons."

Hij bezemt daarmee al die mooie bedoelingen en mooie bestrevingen naar de hemel a.h.w. over boord. Hij wil helemaal niet horen van mensen, die geestelijk zo verheven zijn. Je zou kunnen zeggen dat deze, een hoge geest in zich dragende mens, eigenlijk probeert om stof en geest samen te voegen. En wanneer u nu bedenkt wat ik zo even heb gezegd, dan ziet u ook waar dat naar toe gaat.

Wat de Meester probeert te doen, dat is de mens losweken van zijn idee dat hij gebonden is aan een milieu, aan een wet, aan een plaats. De hele wereld staat voor hem open. Het hele leven ligt voor hem. Hij heeft maar één plicht; te beantwoorden aan de geest, die in hem leeft; dus eigenlijk aan zichzelf. Alleen op die manier kan zo dadelijk een hogere geest incarneren op aarde en daar een zekere vrijheid kennen. Alleen op die manier kan het nieuwe zich ontplooiën; en dat is dus de voornaamste reden, dat hij de vrijheid en de persoonlijke aansprakelijkheid voortdurend predikt.

Natuurlijk heeft hij daarnaast heel veel gebracht dat meer esoterie is, en daarbij spreekt hij heel vaak (hij heeft gewerkt in het Nabije Oosten en het Verre Oosten) in de wat bloemrijke taal van die streken. Hij leert ons b.v.:

"De bron, die uit de aarde welt, vraagt niet: Vanwaar ben ik gekomen. Doch ziet, zij brengt vruchtbaarheid langs haar oevers en de stroom, die zich voortzet, is een vreugde voor mens, plant en dier.

Weest gij als een bron; niet vragende: Vanwaar kom ik; niet vragende: Waarheen zal ik gaan, maar zeggende: Ziet, ik leef; en in mijn leven ben ik een vreugde voor al het zijnd."

Dat is echt zijn idee. Je leeft a.h.w. om het leven tot een harmonie te maken. In deze tijd is de harmonie teloor gegaan. En wil men komen tot een nieuwe evolutie, tot een verbetering van de menselijke structuur, maar ook van de entiteit die in zo'n verbeterde structuur kan incarneren, dan moet men uitgaan van harmonie.

Een zeer groot gedeelte van zijn leringen gaan uit van harmonie, zowel de innerlijke als de uiterlijke harmonie. Wanneer ik b.v. denk aan hetgeen hij leraart aan een groep Moslims:

"Indien gij in uzelve Allah erkent, zo zeg ik u: Ga tot Hem. En zoals de Profeet opsteeg tot de zevende hemel, gaat gij in uzelve tot de zevende hemel, opdat gij moogt weten wat gij dient. Doch zo gij spreekt met de letter van uw wet, doch zo gij uitgaat van uw eigen gerechtigheid, hoe zult gij ooit uw God aanschouwen?"

En dan gaan we heel rustig meteen een stap verder. Hij is in hetzelfde milieu bij de Ipaki geweest;

"Alle rijkdom is in uzelf gelegen. Dat wat gij aanschouwt en beleeft is uw eigen, ook wanneer gij het nimmer meer zoudt aanschouwen. Doch datgene wat gij wegsluit als uw bezit, datgene wat gij niet erkent in zijn werkelijkheid, zal nimmer tot u behoren.

Verrijk zo uw geest, opdat ge uit de rijkdom van uw geest moogt leven in waarheid, verrijk niet uw stof, opdat uw stof niet in haar rijkdom verstikke en de geest ontneme de mogelijkheid te rijzen tot het licht."

Veer een heel eenvoudige filosofie. Jezus zei: "Geef al uw goederen weg aan de aarde." De nieuwe Meester zegt: Neen, dat is niet direct nodig, maar bind je nu alsjeblieft niet teveel aan die begrippen van rijkdom, van geld en alles wat erbij behoort.

Als je dat alles zo beziet, dan zul je je onwillekeurig gaan afvragen nu we zijn taak zo'n beetje hebben gezien: Wat wil eigenlijk deze Meester? Wat is het belangrijke in zijn leer?

Nu kan ik dat samenvoegen in citaten en dan zijn we morgen nog bezig en weten we nog niets. Daarom wil ik proberen nu hij is heen gegaan (u zou zeggen: is vermoord) een heel eenvoudige samenvatting te geven.

Alles, wat je in het leven bent, moet worden uitgedrukt in de volledige harmonie van alle delen van je wezen.

Jezelf te ontzeggen dat wat innerlijk voor je noodzakelijk is, is dwaasheid. Datgene uiterlijk te aanvaarden, wat innerlijk niet in je leeft, is dwaasheid.

De mens, die eerst in zichzelf harmonisch is, kan zijn God op de ware wijze dienen. Hij moet dit doen met een volledige aansprakelijkheid voor alles wat hij tot stand brengt. Hij mag zich nimmer beroepen op het gezag van anderen, noch mag hij anderen dwingen in de naam van het gezag, dat hij zelf denkt te bezitten.

In een volledige vrijheid levende, moet de mens vreugde voor zichzelf scheppen. Want harmonie is niet een lijdzaam ondergaan van het leven, maar een actief deelnemen eraan. Die

activiteit moet worden beleefd in overeenstemming met dat wat je bent. En dat wat je bent, daarvan geeft hij ook zijn definitie, die we om heel lange en differente beschouwingen kort te maken misschien het best zo kunnen formuleren.

Wanneer je op aarde wordt geboren, dan wordt door de erfelijkheid bepaald wat je lichaam is; dan wordt door astrale verhoudingen bepaald wat het karakter is en door je geest wat het doel is van je leven. Het is je taak om die drie zo samen te voegen, dat het bereiken van het doel een vreugde is voor de waarden, die je zowel astraal als zuiver stoffelijk bezit,

Het is de grote taak van de mens niet om zichzelf te maken tot wat hij niet is maar om de volmaaktheid te bereiken binnen het kader van wat hij is. Op deze manier moet hij zoeken naar een harmonie, die innerlijk een weerkaatsing vindt, verdergaande dan zijn eigen wereld.

Het geluk, dat je in jezelf kent, mag niet alleen maar .zijn: het geluk van een leven in je wereld dat je bevredigt, maar het moet als het ware de innerlijke bevestiging zijn dat dat leven goed is. Daarop komt alles neer.

Dan geeft hij daarnaast een groot aantal esoterische leringen en wetten, waarvan misschien een van de voornaamste wel is:

"Zo gij in uzelve keert, zeggende: ik wil mijzelf kennen, vergeet gij uw God. Doch zo gij in uzelve tracht uw God te kennen, zult gij door uw God uzelf aanschouwen, en daaruit zult gij de weg vinden, die gij waarlijk moet gaan. Want het is niet voldoende uzelve te vinden of uw God te vinden. Gij zult moeten beantwoorden aan de weg, die ligt tussen uw wezen en uw God, en deze gaande, kunt gij zeggen; Ik heb bereikt, datgene wat noodzakelijk is."

Dus de esoterie van de Wereldleraar is de esoterie van de mens, die zichzelf voldoende leert kennen om tot zijn God te gaan in volledige waarheid. En naarmate je meer tot die God gaat, zul je dan vanzelf jezelf wat beter leren kennen en zul je meer beantwoorden aan de goddelijke werkelijkheid. Maar totdat het zover is, moet je niet denken, dat je volmaakt bent en dat je alleen met het kennen van jezelf klaar bent.

Op deze manier heeft hij dus bouwsteentje na bouwsteentje aangedragen, waarvan u in de loop der tijden ongetwijfeld steeds meer zult gaan horen, zowel via ons nog als via vele andere bronnen, want dit begint nu te werken. Dan zult u dus zelf zeggen: Ja, ik ga nu begrijpen wat deze Wereldleraar heeft gedaan.

Hij heeft een synthese geschapen van al het goede en al het lichtende, dat is geweest. We vinden in hem de Boeddha en Jezus terug. We vinden de grote leraren van de oudheid, de vele grote filosofen terug, de grote ingewijden; en dit alles tezamen heeft hij in een nieuwe verhouding gesteld. Hij heeft dit gemaakt tot een nieuw begrip, een nieuw denken. Dit heeft hij nu voorzichtig aan zijn leerlingen en zijn volgelingen gegeven, opdat dezen door dit nieuwe denken ten slotte een vrije menselijke gemeenschap zullen scheppen.

En daarmee heb ik dan wat dit onderwerp betreft wel een redelijk duidelijk beeld gegeven en meer zoudt u op deze dag toch ook niet van mij mogen verwachten.

Dan blijft er nog het 2^e onderwerp over:

Een persoonlijk zegel

Dat ik die onderwerpen nu samenvoeg, is niet alleen, omdat u dat hebt gevraagd, maar omdat het zo heerlijk bij elkaar past.

U hebt uw persoonlijke wet. Elke mens leeft vanuit zichzelf met een bepaalde bestemming. Uw leven op aarde is niet alleen maar een toevalsproduct, het is de directe vervulling van een taak. Aan een deel van die taak kunt u zich niet onttrekken, omdat zij toch ondanks al uw streven en tegenstribbelen wordt volbracht.

U hebt een vaste waarde voor de buitenwereld. Gelijktijdig hebt u in uzelf ook een vaste waarde, want uw eigen "ik" erkent God en ook de taak op een bepaalde manier. Dat is niet de volledigheid van het zijnde. Het is niet de grootse openbaring van alle dingen, maar alleen het erkennen van een bepaald deel van het Goddelijke, dat voor u van kracht is. Die wet kennen, betekent voor jezelf een volledige harmonie scheppen tussen je innerlijk streven en je uiterlijke bestemming. Je krijgt dus een harmonie, waarin de geest zich a.h.w. vertegenwoordigt zowel in de sferen, in God, als in de aarde (het stoffelijk lichaam) en daarbij

door de stof wordt gesteund, door het vaste scheppingsplan, waarbinnen de stof dus een zekere betekenis moet hebben en daardoor een innerlijke voldoening ondergaat.

Nu kunnen wij natuurlijk zeggen; Dat kunnen we uitbeelden in een zegel, een persoonlijk zegel of stempel. Maar wie zal het zegel schrijven? Wie zal u zeggen wie ge zijt?

Voor sommigen is het leven een heen en teruggaan. Voor hen zal het zegel in lijnen te tekenen zijn. Het is een gaan tot het hogere, een terugkeren tot het lagere, in het lagere zich bevestigen, weer teruggaan tot het hogere en ten slotte een terugkeer b.v. naar het beginpunt. Voor een ander is het persoonlijk zegel eerder een verhouding van krachten, die op hem inwerken. Want u staat natuurlijk, wanneer u leeft, temidden van allerhande invloeden. U hebt uw eigen denken, eigen wensen, eigen behoeften. Maar die behoeften en wensen worden voor een gedeelte opgeheven door de wereld buiten u. Die zegt maar: Er moeten andere behoeften of wensen zijn. De wet van de wereld en de innerlijke wet ontmoeten elkaar in het "ik" en daarin moeten ze tot een compromis komen. Soms heffen ze elkaar volledig op, dan hebben we de amorele mens, zoals men zegt. Soms versterken ze elkaar en hebben we iemand met een onbegrijpelijke rechtzinnigheid, die meestal niet in staat is te begrijpen dat, wat voor hem geldt, niet voor de hele wereld kan gelden. Zo kunnen we ons voorstellen dat er misschien honderden verschillende invloeden zijn, die samenkomen. Een persoonlijk zegel zal altijd een uitdrukking moeten zijn van deze invloeden en van de manier, waarop ze ontstaan.

Zo'n persoonlijk zegel kan natuurlijk worden uitgedrukt in symbolen. Dat is heel eenvoudig, omdat een symbool veel meer kan zeggen dan men ooit met letters of cijfers kan uitdrukken. Maar in andere gevallen zal men toch ook moeten berekenen; en dan doet de doorsneemens het verstandigst om voor een persoonlijk zegel uit te gaan van twee dingen:

het symbool van datgene wat je het meest begeert het symbool waaraan je het meest gelooft. Dat zou voor iemand dus kunnen zijns een kruis en een ring b.v. Stel deze beide in verhouding tot elkaar en laat uw geloof, uw stoffelijke begeren a.h.w., ietwat domineren. Erken verder daarbij altijd wat uw getal is.

Een getal is ook weer zo moeilijk. Je kunt dat natuurlijk kabbalistisch berekenen. Maar het getal van de mens is a.h.w. de levenscyclus, waartoe hij behoort. Het is geen rangorde. U kunt niet zeggen: Iemand, die het getal 8 of 9 heeft, staat hoger dan iemand, die het getal 5 of 6 heeft. Het getal 5 of het getal 6 drukt een totaal andere instelling in het leven uit dan b.v. het getal 8 of 9.

Wanneer je z'n persoonlijk getal hebt berekend (doe het desnoods op kabbalistische manier, dat klopt meestal heel aardig; je kunt het natuurlijk ook berekenen aan de hand van de heersende planeet plus het getal van de heersende planeet en de ascendant), dan voeg je dat aan je persoonlijk zegel toe. Vervolgens moet je voor jezelf nog iets uitdrukken; de relatie tussen het hoogste dat je in jezelf kent en het laagste. Een aardig voorbeeld hiervan is b.v. het persoonlijk zegel van Salomo. Daarin vinden we n.l. een streepje dat de hemelen aangeeft (de goddelijke wereld), waaruit een bliksemschicht naar beneden, naar de aarde, schiet. Daarmee drukt Salomo eigenlijk uit; Ik mag nu wel goddelijke wijsheid hebben, maar in mijn wezen vergt deze een voortdurend doordringen in de stof. Hij geeft dus aan, dat hij a.h.w. zijn leven verdeelt (dat mag misschien niet worden gezegd, maar het is toch waar) tussen de materiele lusten des levens en de innerlijke hoogten van goddelijke wijsheid en bezinning. Daarom is hij ook magiër. Dat hij dit plotseling doet, drukt hij uit met de bliksemschicht: de onmiddellijke ontlading van het goddelijk geweld.

Zo zal men duizend voorbeelden kunnen vinden van de manier, waarop een persoonlijk zegel is geconstrueerd. En hoe men dit verder wil construeren (in een achthoek of een vierhoek, in een cirkel of in een driehoek) dat maakt niets uit. De vorm van het zegel is altijd de vorm van de wereld, die je kent. Een mens, die bang is voor het leven en die zich wil omringen met de onsterfelijkheid, de oneindigheid, zal altijd een cirkel kiezen. De mens, die zijn wereld nauwkeurig begrensd wil zien in lijnen en regels, ach, die zal een rechthoek of een vierkant kiezen.

De mens, die wil opstijgen naar het hogere, ach, die kiest al heel gauw een piramidesymbool. En zo kan men verdergaan.

Het symbool is een uitdrukking van je persoonlijkheid. Want een persoonlijke wet is de uitdrukking van de synthese stof geest in je eigen wezen onder het dominerend goddelijk scheppingsplan. Het persoonlijk zegel is de uitdrukking van de eenheid van innerlijke en uiterlijke waarden, zodanig samengevoegd dat ze het evenwicht, waaruit men leeft, weergeeft. De mens zelf staat dan a.h.w. in het centrum van het zegel; hij is alle delen ervan. Maar zijn werkelijk wezen, dat tot uiting komt, is de synthese van alle delen, die in een geheel naar buiten treden, Zo bezien zou je kunnen zeggen, dat het misschien wel goed is een persoonlijk zegel te hebben, want dat is ergens de spiegel van je eigen persoonlijkheid. Maar het is geloof ik toch belangrijker om de innerlijke wet te kennen.

Die innerlijke wet (en nu keer ik even terug naar de lering van onze Wereldleraar.) is mijn wet; en de innerlijk erkende taak is mijn taak. Wanneer ik aan die wet gehoorzaam en wanneer ik die taak vervul, dan is de wereld mijn appel. Ik kan hem plukken en eten, zoals ik wil. Ik heb niets te maken met anderen; mijn taak alleen stelt de verhouding tussen mij en anderen. Die verhouding mag ik nooit overtreden, want mijn wet dat. is God, zoals Hij spreekt in mij. Ik moet anderen ook dezelfde vrijheid laten, die ik heb; ook voor hen is de wereld hun appel, die ze kunnen eten of wegwerpen, zoals ze willen. Want ook zij zijn vrij, ook zij worden geregeerd door het goddelijk scheppingsplan, dat in hen tot uitdrukking komt. Ook zij worden geregeerd door hun erkenning van het Hogere en hun beleving van de hogere kracht.

Dat houdt in, dat de doorsneemens dit op het ogenblik zal verwerpen, zoals hij ook de stelling van de Wereldleraar, dat elke mens vrij moet zijn, ongetwijfeld zal verwerpen. "Want," zo zal men uitroepen, "moet iemand dan vrij zijn om te moorden, te stelen of te roven?" En het antwoord is: Ja, zoals een ander vrij moet zijn om zijn bezit te verdedigen of zijn leven te beschermen. Want een ieder leeft volgens de krachten, die in hem bestaan.

Misschien mag ik daar iets bij vertellen, dat wel interessant is. Er werd eens gedebatteerd over de wet. Toen maakte onze nieuwe Wereldleraar deze opmerking;

"Gij, mijn vriend, wilt de harmonie beschermen door de wereld te verdelen in vakken en de vakken te verdedigen met afrasteringen. Maar vergeet niet, dat elk hek dat er staat de mens uitnodigt om eroverheen te klimmen; dat elke schutting, waarachter ge iets wilt verbergen, de nieuwsgierigheid prikkelt en daardoor de aandacht vestigt op datgene, wat ge aan het kennen wilt onttrekken.

Hoe meer gij verbiedt, des te meer gij het zondigen bevordert. Hoe meer gij tracht zekerheid te scheppen, des te groter de onzekerheid, die ge veroorzaakt."

Misschien is het wel aardig om dat even erbij te vermelden, al is het dan niet een intrinsiek deel van de Wereldleraar, maar eerder een idee van zijn reactie op de wereld en de plannen van de wereld.

We moeten dat eens goed bekijken. Het is voor onszelf precies gelijk.

Zolang wij onze eigen wet leven, maar dan volledig eerlijk en overtuigd, zonder uitzonderingen te maken voor onszelf en zonder anderen aan die wet te binden, dan staat de wereld open. Ze is vrij, je kunt erin leven en dan is je eigen wezen ook uit te drukken in een vaste structuur, je wordt niet van buitenaf beëngd en benauwd. Je leeft in het goddelijk scheppingsplan op de plaats, die je is gegeven. Je leeft jezelf uit, zoals het jou is gegeven je uit te leven: eerlijk, innerlijk overtuigd dat je goed doet. Onthoudt u dat erbij. Dan vallen de hekjes wegen onze Wereldleraar acht dat van groot belang.

Want hoe kan een mens ooit het hogere bereiken? Hoe kan ooit de mensheid veranderen door een betere, een juistere vorm van leven en bestaan, als zij niet eerst vrij is om zichzelf te zijn? Hoe kan de menselijke geest zichzelf vervullen, indien ze zich gebonden ziet aan stoffelijke vooroordelen en beperkingen, waardoor ze haar werkelijk lot en haar leven niet kan vervullen? Hoe wil ze haar karma aflossen, indien het haar onmogelijk wordt gemaakt door de wetten en de regels van de wereld? Wanneer ze a.h.w. half begraven wordt in het zand der conventie en ze half doodgeknuppeld wordt door de zedenmeesters en door de wetten ten goede van allen, die het haar onmogelijk maken om zichzelf te zijn, om haar eigen lot te beleven, om geestelijke en stoffelijke waarden te scheppen, die een verbetering, een vooruitgang zijn? Je kunt de zaak niet tot stilstand brengen.

Een persoonlijk zegel is de uitdrukking van dat, wat je moet zijn. De innerlijke wet is de uitdrukking van datgene, wat jouw leven is, jouw taak en jouw mogelijkheid. Het is a.h.w. de

lijn van experimenten, die in het leven zijn toegestaan. Wanneer je erkent; het is het experiment, waardoor ik rijper moet worden, waardoor ik mij moet losmaken van allerhande illusies misschien, waaraan ik gebonden ben geweest, waardoor ik mij kan losmaken van allerhande voorstellingen die dwaas waren, waardoor ik mijn leven kan vullen met een voortdurend intenser deelhebben aan de wereld, zonder dat ik ooit die wereld probeer te regeren of te beheersen, dan kun je zeggen; Ja, hier kan de nieuwe mensheid worden geboren.

Wanneer je je naaste lief hebt met de kwezelachtige liefde, die alles zozeer in de watten wil leggen, dat ze de mensen verstikken onder de goede zorgen, dan kun je niet verwachten dat daaruit iets wordt geboren, nietwaar? Ware naastenliefde dat is iemand, die een ander de mogelijkheid geeft om zich in gevaar te begeven, om te riskeren, om bijna onder te gaan en die dan zegt; "Ik geef u de vrijheid om die ervaring op te doen en ik zal mijzelf, mijn leven, mijn krachten en mijn wezen riskeren om u eruit te halen, warmer het te erg wordt. Ik zal u beschermen tegen het ergste ten koste van mijzelf, maar ik laat u de vrijheid onruw eigen mislukkingen te ondergaan, om uw eigen successen te behalen."

Kijk, dat is hetgeen onze Wereldleraar heeft nagestreefd. Hij heeft getracht het eerste zaad te planten voor een vernieuwing.

Geestelijk gezien zijn we gekomen (ook wij in de Orde) uit het tijdperk van de vijfpuntige ster in dat van de zespuntige ster en dat heeft een heel grote betekenis. Het is niet alleen maar een kwestie van symmetrie of van de uitdrukking van micro en makrokosmos. Neen, het is een stap voorwaarts, omdat de eerste krachten, de eerste zielen, de eerste geesten aanwezig zijn, die voldoen aan de waarden van een komend geslacht, van een komende vooruitgang in de mensheid. Alles wat hieruit voortvloeit, vrienden, kunt u zelf verder nagaan, wanneer de mensheid erin slaagt zich iets meer te bevrijden van die voortdurende beëngende dwang, die haar tot verzet en tot razernij brengt. Want de mens ingesloten in wetten en grenzen is soms als een roofdier, dat probeert zijn kooi te vernielen en anders alleen zoekend naar voedsel nu in staat zou zijn een hele stad uit te moorden, alleen om zijn eigen spanning te ontladen. Wanneer de mensheid kan komen tot een zekere ontspanning, dan hoeven we heus niet te denken dat al die mensen nu ineens rijp zullen zijn voor een nieuw ras (bovendien leven de rassen vaak gemengd op deze wereld) en hoeven we heus niet te denken dat de nieuwe evolutie plotseling en volledig geopenbaard zal zijn, maar dan is er de periode van rust, van ontspanning, die men in de legenden kent als het Duizendjarig Rijk, als de gulden tijd; de periode, waarin dat wat oud is in de rust nog zichzelf vervult; en uit die rust steeds meer de ingewijden, de nieuwgeborenen van de komende tijd voortkomen, steeds meer de grote en lichtende krachten, Meesters en geesten, die in de stof leiding kunnen geven, totdat de mensheid zichzelf heeft vernieuwd. En terwijl de steunende aarde haar vormen en lijnen aanpast aan de noodzaken van de nieuwe tijd, vergaat dan misschien het oude, maar het nieuwe herrijst: een vernieuwde, geestelijk hoger staande mensheid, een verjongde en gelouterde phoenix uit het vuur der loutering, ontvloden tot nieuwe vlucht langs de hemelen.

Kijk, vrienden, dat is alles wat ik er vandaag over wil zeggen, of ik zou eigenlijk moeten zeggen: in deze kring op het ogenblik over wil zeggen.

Hier heeft u twee schijnbaar verschillende onderwerpen, die toch weer samenkomen in een geheel. En aan het einde van deze reeks bijeenkomsten, die voor ons en waarschijnlijk ook voor u niet volledig hebben beantwoord aan de gestelde verwachting, kan ik dan alleen nog dit toevoegen:

Begrijp, dat uw leven nimmer kan zijn een vergroten van tegenstellingen. Het is het zoeken naar een synthese van alle waarden van geest en stof in uzelf; en dat ge moet streven op een harmonische, vreugdige wijze.

Alle grote lessen en leringen samengevat zijn vaak een enkele eenvoudige waarheid; maar dan een waarheid, die je metterdaad tot uitdrukking kunt brengen.

Wees niet bang voor het leven. Zeg niet: "ik ben te jong" of: "ik ben te oud". Zeg niet: "ik ben te dom" of: "ik ben te wijs". Besef, dat leven zelf belangrijk is en dat het scheppen van een volledige eenheid van alle waarden in dat leven het meest belangrijke is dat je kunt bereiken.

Orde der Verdraagzamen

En dan zult u misschien ontdekken, dat er meer ingewijden, meer licht in de wereld is dan u vermoedt. Dat er meer wegen zijn om te komen tot een innerlijke erkenning, een groter geluk, tot een beschermen a.h.w. van jezelf tegen het lagere en gelijktijdig een bereiken van het Hogere dan denkbaar zijn.

Wees niet bang voor de materie, wees niet bang voor de geest. Voeg ze samen tot een geheel.

Leef uw ware wezen uit, zonder ooit iemand daardoor te willen schaden.

Begrijp, dat ge niet het leven van een ander kunt leiden, maar alleen uw eigen leven.

Dan vrienden, zult ge misschien uw persoonlijk zegen vinden, dan zult ge zeker uw persoonlijke wet erkennen; en ge zult bewust of onbewust beantwoorden aan datgene wat ook de nieuwe Wereldleraar heeft gepredikt, datgene wat hij de wereld heeft gegeven, voordat hij moest sterven onder het schot van iemand, die feitelijk in verweer was tegen een staat en een sijnsteem, tegen zijn eigen armoede en zijn eigen onvermogen: en die niet kon begrijpen, dat zelfzijn het beste is, dat voor een mens bereikbaar is.

Vrienden, het ga u goed. We zullen elkaar nog wel eens ontmoeten, het zij in deze wereld of in een andere en we zullen gezamenlijk het eind der evolutie zich zien voltrekken, waarover we vandaag hebben gesproken. Laten we hopen, dat we allen daarin actieve delen mogen zijn, die de vreugde van het leven putten uit de vervulling van hun bestemming.